

Μυστικός Δείπνος: Ο Χριστός παραδίδει στους μαθητές τα στοιχεία της πνευματικής τροφής

[/ Ορθόδοξες Προβολές](#)

Η Μεγάλη Πέμπτη με τον Μυστικό Δείπνο είναι η σύνοψη των δύο επόμενων ημερών, γιατί σε αυτή γίνεται προκαταβολικά και μυστηριακά η Σταύρωση και η Ταφή του Χριστού, τα οποία επαναλαμβάνονται κάθε φορά που γίνεται Θεία Λειτουργία, όπου αναβιώνει το μυστήριο του Μυστικού Δείπνου.

Πράγματι **ο Μυστικός δείπνος** είναι ένας δείπνος μυστικός και γιατί έγινε αθόρυβα χωρίς επισημότητες και τυμπανοκρουσίες μεταξύ των μαθητών, οι οποίοι ήταν αρκετοί να εκπροσωπήσουν όλους τους ανθρώπους και να δημιουργηθεί για πρώτη φορά η χριστιανική κοινότητα, που θα εξελιχθεί στην εκκλησία του Θεού. Είναι όμως και μυστικός, διότι παραδόθηκε το μυστήριο της Θείας Κοινωνίας, το οποίο αποτελεί το πιο σημαντικό γεγονός σε όλη την ιστορία της ανθρωπότητας. Ας τα πάρουμε με την σειρά.

Ο Χριστός γνωρίζοντας ότι βρίσκεται στο τέλος της αποστολής του **«επείγεται προς το Πάθος»** όχι φυσικά από μαζοχισμό αλλά από άπειρη αγάπη για τον άνθρωπο και επί πλέον γιατί με το Πάθος θα εξασφαλίσει την σωτηρία του ανθρώπου ολοκληρώνοντας το σχέδιο της Θείας Πρόνοιας. Παραγγέλλει λοιπόν στους μαθητές να βρουν ένα μέρος για να γιορτάσουν το Πάσχα. Η επιλογή του χρόνου δεν είναι τυχαία, γιατί το Πάσχα των Εβραίων θα το διαδεχθεί το Πάσχα των Χριστιανών. Ήδη είχε προνοήσει ο Χριστός από ποιον άνθρωπο θα ζητούσαν κατάλυμα, σε ποιο ανώγειο θα πήγαιναν, γιατί όταν πήγαν, το βρήκαν έτοιμο και στρωμένο. Κι όταν ήρθε η ώρα ο Χριστός «ανέπεσε», κάθισε για φαγητό, το ίδιο έκαναν και οι Απόστολοι. Και πριν προχωρήσει για φαγητό ευλόγησε και μετέβαλε τον άρτο και τον οίνο σε σώμα και αίμα Του και το έδωσε στους μαθητές.

Άρτος και οίνος: Τα στοιχεία της πνευματικής τροφής

Ο άρτος, που «στηρίζει καρδίαν ανθρώπου», και **ο οίνος**, που «ευφραίνει καρδίαν ανθρώπου», είναι οι δυο βασικά στοιχεία της υλικής διατροφής του ανθρώπου. Αυτά επέλεξε ο Χριστός, για να τα μετατρέψει σε βασικά στοιχεία της **πνευματικής τροφής** του ανθρώπου, θέλοντας να τονίσει και την υλική και την πνευματική φύση του ανθρώπου. Βέβαια τον άρτο τον ευλόγησε και έθρεψε πέντε χιλιάδες ανθρώπους με τα γυναικόπαιδά του, όπως ευλόγησε και τον άρτο, όταν μετά από την πορεία προς Εμμαούς ο Λουκάς και ο Κλεόπας με τον άγνωστο ακόμη συνοδοιπόρο (τον Χριστό) κατέλυσαν σε ένα σπίτι, για να περάσουν την βραδιά. Εδώ όμως ο άρτος γίνεται ο Άρτος της ζωής, δηλαδή ο Χριστός, τον οποίο θα τρώνε οι Χριστιανοί και δεν θα πεθαίνουν «ἐγὼ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγη ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ. (Ιωανν. Στ΄, 51, 56). κι έτσι θα επιβεβαιωθεί για μια ακόμη φορά ο λόγος του Χριστού «Οὐ κέπ' ἄρτω μόνω ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένω διὰ στόματος Θεοῦ» (Ματθ .Δ, 4).

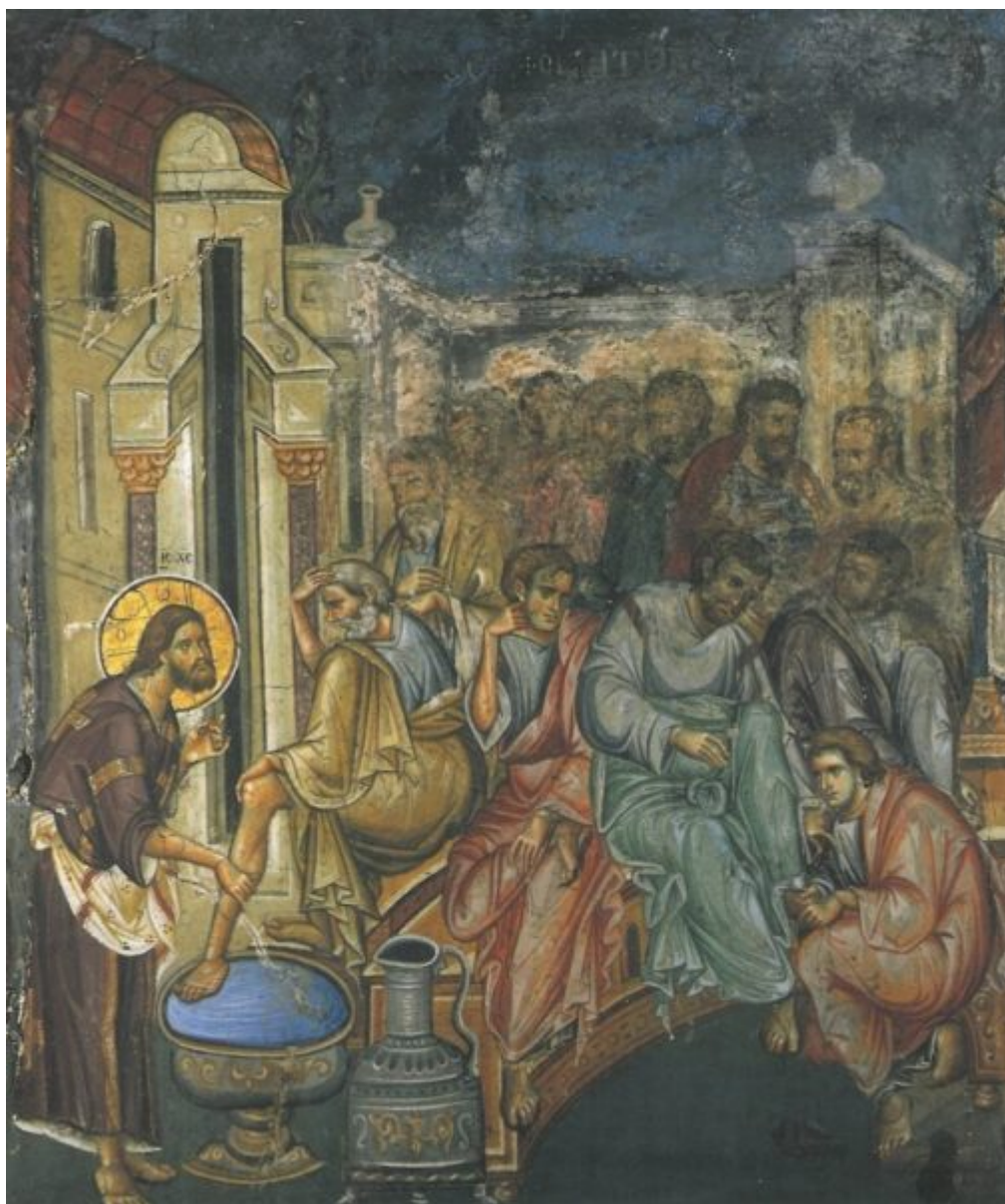
Τον οίνος πάλι, το γέννημα της αμπέλου, για την οποία πολλές αναφορές έκανε ο Χριστός στη διδασκαλία του, όταν έλεγε: «ἐγὼ εἰμι ἡ ἄμπελος, ὑμεῖς τὰ κλήματα.

ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κάγω ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. ὁ ἂν μὴ τις μένη ἐν ἐμοί, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλῆμα καὶ ἐξηράνθη, καὶ συνάγουσιν αὐτὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται « (Ιωανν.ΙΕ΄5). Ἦδη ἀπὸ τον θεό της ἀμπέλου, τον Διόνυσο, τον συναντάμε στην ελληνική γραμματεία. Και εκεί βέβαια η κατανάλωση του θείου οίνου, ἔφερνε τον «ενθουσιασμό», δηλαδή την ξεδιάντροπη συμπεριφορά των ἀνθρώπων, ἐδώ όμως η πόση του οίνου, που μεταβλήθηκε σε Αἷμα Χριστοῦ, φέρνει τον ἀνθρωπο και πάλι σε ενθουσιασμό, ἀλλά αὐτός ο ενθουσιασμός τον κάνει λογικό και συνετό.

Το παράδειγμα του Χριστοῦ που διδάσκει την ταπείνωση

Μια ἄλλη πολλή σημαντική ἐνέργεια , στην οποία προέβη ο Χριστός εἶναι το νίψιμο των ποδιῶν των Μαθητῶν. Το νίψιμο των χεριῶν ἦταν μια εβραϊκή συνήθεια για λόγους καθαριότητας και ὄχι μόνο, ἀκόμη ἀπὸ τον Μωυσή, η οποία πέρασε και στην χριστιανική παράδοση, γι' αὐτό και ἔξω ἀπὸ τους ναοὺς υπήρχαν κρήνες, βρύσες, ὅπου ἔγραφαν: «νίψον ἀνομήματα μη μόνον ὄψιν» που διάζονταν με το ἴδιο νόημα και ἀνάποδα. Ο Χριστός δεν ἔνιψε τα χέρια ἀλλά τα πόδια των Μαθητῶν, πράξη που σημαίνει σεβασμό στην εικόνα του Θεοῦ, την οποία ο ἴδιος ἔπλασε, ἀλλά και ἄκρα ταπείνωση. Η πρώτη μεγάλη ταπείνωση εἶναι η «κένωση», δηλαδή η ἐνανθρώπιση του Χριστοῦ, η οποία ολοκληρώνεται με την πράξη αὐτή της ἄκρας ταπείνωσης ἀλλά και με την παράλληλη διδασκαλία «ὃς ἐάνθελθ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δοῦλος, καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν (Μαρκ. Ι, 44-45).

Το παράδειγμα αὐτό του Χριστοῦ διδάσκει την ταπείνωση, η οποία εἶναι το ἀντίδοτο του ἐγωισμοῦ, ἀπὸ τον οποίο υπέφερα τα πάνδεινα ο ἀνθρωπος. Το δηλητήριο του ἐγωισμοῦ, που ἔριξε ο Διάβολος στους Πρωτοπλάστους, δηλητηρίασε και ἐπηρέασε ὅλη την κτίση και φυσικά και τον ἀνθρωπο. Μοιάζει με τον τελευταῖο κορονοϊό, που ξαπλώθηκε σε ὅλον τον κόσμο και προσβλήθηκαν ὅλοι οὗ ἀνθρωποι. Το ἐμβόλιο για τον κορονοϊό του ἐγωισμοῦ δεν χρειάζονται να γίνουν ἐρευνες, εἶναι γνωστό, εἶναι η Θεία Κοινωνία, το φάρμακο του θανάτου και η ἀπόκτηση της ἀθανασίας. Για κάτι τέτοιο ὄμως χρειάζεται να πιστέψεις, χωρὶς πίστη για πνευματική ἀρρώστια και πνευματικό φάρμακο δεν γίνεται. Ο Χριστός ζητούσε ἀπὸ τους ἀναξιοπαθούντες να πιστέψουν ὅτι μπορεί να τους κάνει καλά, ὕστερα συγχωρούσε τις ἀμαρτίες και τελικά τους θεράπευε.

Η παραφωνία του Ιούδα

Ο Ιούδας ο μαθητής του Χριστού αποτελούσε μια παραφωνία μέσα στον κύκλο των μαθητών. Κι' αυτό γιατί «ουκ ηβουλήθη συνιέναι», δεν έδωσε την καρδιά του στον διδάσκαλό του αλλά σε κάτι υλικό και φτηνό, τα χρήματα. Τον κυρίεψε ο δαίμονας της φιλαργυρίας και έγινε φιλάργυρος. Την ώρα του Μυστικού Δείπνου, την ώρα που ο Χριστός έδινε το φάρμακο της αθανασίας, ο Ιούδας θέλησε να γαντζωθεί από τα χρήματα. Δελεάστηκε από τον Πονηρό με τα χρήματα και έπαιξε το καταστρεπτικό του παιχνίδι. Δεν είχε ούτε ιερό, ούτε όσιο «ο Δυσσεβής». Ούτε την τελευταία προειδοποίηση του Χριστού, ότι κάποιος από εσάς θα με παραδώσει, ούτε και τότε την έλαβε υπόψη του, αλλά έτρεξε στους ανόμους κριτές οικειοθελώς να τον παραδώσει. Οι άνομοι κριτές, οι Γραμματείς και Φαρισαίοι, είχαν βγάλει την αξιοκατάκριτη απόφαση ότι έπρεπε να εξοντώσουν αυτόν που

τους ενοχλεί στην εξαπάτηση του λαού.

Πηγή: pemptousia.gr